

Getuigenissen van ex-vrijwilligers bij Tele-Onthaal

Dààr leert men wat luisteren écht is: in eerste instantie de mensen eens helemaal “laten uitspreken”...

Die zo interessante, brede waaier aan opleidingen is levenswijsheid opdoen! Zette mij steeds aan tot zelfkritiek, tot mezelf evalueren: respect hebben voor wie belde; aanreiken, maar nooit opdringen...

Ik stond er niet alleen voor, ik wist dat ik steeds een teamlid mocht aanspreken...

Die onderlinge, warme gesprekken met de andere vrijwilligers ...

Ik voelde me daar niet op kantoor, maar thuis. Ik voelde mij daar steeds onthaald als een zéér goede vriend...

Je verneemt en weet als vrijwilliger duidelijk wat kan en wat niet kan...

Je houdt nooit op tele-onthaler te zijn... Het zijn altijd weer de "levens-omstandigheden" die mensen verplichten om (met veel pijn in het hart) te stoppen.

Sindsdien geen pleisterplek meer tegengekomen waar inzet zó vanzelfsprekend is. Waar ontmoeting zó snel en zó diepgaand tot stand komt. Waar vrijwilligers met zulke zorg, erkenning en ondersteuning worden benaderd en omgeven.

Heeft me een ruimere en bredere kijk op de wereld gegeven. Heeft me geleerd met mijn voeten op de grond te blijven. Iedereen heeft zijn rugzak, zelfs al zie je hem niet. Ik heb enorm veel geleerd en het heeft me ‘rijker’ gemaakt. Een heel waardevolle ervaring.

Ik denk nog regelmatig terug aan Tele-Onthaal. Op het moment zelf was het niet altijd makkelijk om te doen, vooral door de combinatie met fulltime werken en dan de nachtdiensten die erbij kwamen. Maar het is wel een enorme verrijking geweest in mijn leven. Door Tele-Onthaal ben ik o.a. in contact geweest met een wereld waarmee ik anders misschien nooit in contact was gekomen. Sommigen leven zo beschermd. Bepaalde gesprekken zullen me ook altijd bijblijven. Bepaalde contacten zijn zo diep, zo intens geweest.

Je haalt veel voldoening uit je engagement bij Tele-Onthaal. Je krijgt dan ook heel wat dankbaarheid terug van de oproepers. De vooropleiding is verrijkend en aangenaam. De medewerkers vormen een toffe groep.

.....

Dankzij de opleiding tot vrijwilliger kon ik mijn dochter, die een langdurige depressie kreeg, beter opvangen. Bij Tele-Onthaal had ik geleerd wat echte empathie betekent, wat echt luisteren inhoudt, hoe ik mijn dochter kon steunen. Met veel plezier denk ik terug aan de vele uren die de oproepers me schonken, hoe het team mij als vrijwilliger ondersteunde en hoe ik hierdoor groeide als mens! Ik ben dankbaar dat ik als vrijwilliger bij Tele-Onthaal kon werken.

.....

Ik ben ervan overtuigd dat ik via Tele-Onthaal een andere kant van mezelf heb leren kennen, heb ontdekt dat ik andere ‘talenten’ had dan diegene die ik in mijn job benutte. Daardoor heb ik serieuze stappen ondernomen in mijn leven. Eén daarvan is opnieuw gaan studeren. Benieuwd waar ik zal uitkomen maar toch erg blij met de weg die ik nu insla.

.....

‘Iets doen voor een ander’, dat was voor mij 13 jaar meewerken met Tele-Onthaal. Ik kon dat perfect inpassen in mijn persoonlijke leven, gezin, werk en hobby. De anonimiteit was enerzijds een bescherming maar aan de andere kant een probleem: op een barbecue kon ik bvb moeilijk zeggen: “ik moet weg om 10.30 uur want ik heb dienst bij Tele-Onthaal”.

.....

Dit was de gelukkigste periode in mijn leven: ik ben nooit met tegenzin naar Tele-Onthaal gekomen. Ook de verstandhouding met de collega’s was zeer belangrijk. Jammer dat het voorbij is!

.....

Een zeer uitgebreide en interessante opleiding gehad. Mijn diepgaande en kwaliteit van luisteren werd geoptimaliseerd. Ik ontmoette gelijkgestemde collega’s. Ik werd gevoeliger voor de problemen in de maatschappij. Ik werd een snuffelpaal van problematieken. Dankzij Tele-Onthaal heb ik een vereniging voor alleenstaanden opgericht.

.....

Vooraan staat de vorming die ertoe heeft geleid dat ik mijn blik enorm heb verruimd, wat mijn privéleven en mijn gezin ten goede is gekomen. Daarnaast is er de sfeer. Je wordt verwacht en warm verwelkomd door team en vrijwilligers. Daardoor bleef ik 15 jaar aan

boord. Ook mijn echtgenoot is Tele-Onthaal dankbaar, want mijn vorming heeft ons gezinsleven ten goede beïnvloed. Niets dan lof dus voor Tele-Onthaal.

Als jonge springer van 20 kwam ik terecht in een hechte groep van mede-vrijwilligers, waarin het begrip ‘verbondenheid’ vertaling kreeg in zijn puurste vorm. Ik zag de wereld aan me passeren en dat was erg verruimend!

Tot op de dag van vandaag pluk ik daar nog de vruchten van, in de zin dat ik niet-oordelen probeer te vertalen naar waar de dag van vandaag stigmatisering heerst (in kleine en grotere hoek). Een steentje verleggen... dat is wat Tele-Onthaal me destijds zo mooi heeft bijgebracht... en waar ik steevast in geloven wil.

Tele-Onthaal heeft me gevormd tot een ander mens. Contacten hebben met medewerkers en mij doen inzien dat er in deze vervlakte maatschappij mensen zijn met een hart.

Vrijwilliger zijn bij Tele-Onthaal, dat doet wat met je... Het verrijkt en verruimt je leven. De verhalen raken je vaak tot in het diepste van je hart. Het heeft zin om er te zijn!

Van 1992 tot 2002 was er voor mij tijd om mij ten dienste te stellen van Tele-Onthaal. Er heerste een sfeer die enkel en alleen in die context kon. Vrijwilligers die zinvol willen bezig zijn, en de feeling voor de mens, en de maatschappij en haar evolutie belangrijk vinden. Met een warm hart blijf ik deze periode koesteren.

Ik kan nu niet meer zijn wie ik vroeger was. Ik heb zoveel mogen delen met anderen!!

Ik kan aan iedereen minstens 5 jaar Tele-Onthaal aanbevelen. Minstens... Voor mij betekenden de ongeveer 13 jaar bij TO een serieuze verrijking voor mijn verdere leven.

Een keuze aan beklijvende telefoongesprekken blijft natuurlijk niet zonder invloed op een mens.

Bovendien ontmoet je bij TO een schare vrijwilligers die toch wel uit een speciaal hout gesneden zijn.

Ik hou er de meest fijne herinneringen aan over. Nu nog, als we mekaar toevallig tegen het lijf lopen, is er de directe herkenning. Ah Tele-Onthaal... zit je nog aan de telefoon... TO, het blijft speciaal voor mij.

‘Er gaat soms veel leed achter de glimlach van mensen verborgen’ (Felix Timmermans)

De oproepen. De meeste waren gewone babbels, mensen die er nood aan hadden even met iemand te kunnen spreken die echt naar hen luisterde. Er waren regelmatig ook oproepen van mensen in diepe nood. Degene die mij het meest beroerden waren vooreerst deze rond zelfdoding. Meestal kwam de oproeper tot rust. Pijnlijk was die uitzondering waar dat niet zo was en waar de oproeper je vroeg bij hem te blijven tot.... Even pijnlijk waren de gesprekken van mensen die in hun jeugd seksueel misbruikt werden. Het was pas na een lange babbel dat zij dit onderwerp durfden aansnijden, omdat dit hun leven zo vreselijk getekend had. Daarna ‘was het goed in ’t eigen hart te kijken: of ik een droevenis genas, of ik mijn handen heb gewonden rondom een hoofd dat eenzaam was’ (Alice Nahon)

De medewerk(st)ers. Ik heb de grootste bewondering voor allen die wekelijks benevool tijd vrij maken om deze mensen in nood nabij te zijn. Zij vangen veel leed en spanningen op waaronder mensen gebukt gaan. De dankbaarheid van de oproepers en de innerlijke voldoening die zij hierbij ervaren, sterken hen in hun toewijding.

